

Χωρίς νὰ ἔχη μανδαλώσει τις, συνήθως μετὰ τῶν ρ. ἔχω καὶ ἀφίνω : *Ἐχω ἀμαντάλωτα τὸ σπῆτι (δὲν ἔχω μανδαλώσει τὴν θύραν τῆς οἰκίας). *Ἀφίνω ἀμαντάλωτα.

ἀμαντάλωτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.) ἀμαδάλωτος πολλαχ. ἀμαντάλουτους βόρ. ἰδιώμ. ἀμαδάλουτους πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ ἐπιθ. *μανταλωτός <μανταλώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἄ μὴ διὰ μανδάλου κλεισθεῖς, ὁ μὴ μανδαλωθεῖς, ἐπὶ θύρας καὶ παραθύρου ἔνθ' ἀν. : Θύρα ἀμαδάλωτη Θρῆκ. (Σαρεκκλ.) Τὴν πόρταν ἀμαντάλωτον ἐφέκε (ἄφησεν) Κοτύωρ.

ἀμαντάνιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀμαντάνιστους Στερελλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μαντανιστός <μαντανίζω.

Ἄ μὴ κατεργασθεῖς ἐν τῷ ὕδατι διὰ τῆς λεγομένης νεροτριβῆς, ἐπὶ μαλλίνου ὑφάσματος.

ἀμαντάριστος ἐπίθ. σύνηθ. ἀμαδάριστος πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μανταριστός <μαντάρω κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παράγωγα.

Ἄ μὴ ἔχων τὰς ἐκ τῆς φθορᾶς ὁπᾶς ἐπιδιωρθωμένας διὰ πλέγματος ἐκ νήματος, ἐπὶ ἐνδυμάτων : Κάλτσες ἀμαντάριστες. Πονκάμισο ἀμαντάριστο.

ἀμαντζίριστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀμαντζίριγος Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μαντζιριστός <μαντζιρίζω.

1) Ἄ μὴ φαγὼν φαγητὸν ἀπηγορευμένον ἐν ἡμέρᾳ νηστείας, ὁ μὴ καταλύσας τὴν νηστείαν ἔνθ' ἀν. : Ἀμαντζίριγος εἶμαι Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Συνών. ἀμύλωτος. 2) Ἄ μὴ περιλαβὼν λιπαρὰ ἐδέσματα, ἐπὶ σκεύους μαγειρικοῦ ἔνθ' ἀν. : Ἀμαντζίριγα εἶν' τὰ σκευᾶ (τὰ σκευῆ εἶναι καθαρὰ, δὲν ἔχουν μανθῆ ὑπὸ γάλακτος, κρέατος κτλ.) Τραπ. Χαλδ.

ἀμαντζούλωτος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀμαντζόλωτος Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μαντζουλωτός <μαντζουλώνω.

Ἄ μὴ ρυπανθεῖς διὰ τροφῶν, καθαρός, ἐπὶ μαγειρικοῦ σκεύους ἔνθ' ἀν. : Ἐμαντζούλωσεν ὄλᾶ τὰ σκευᾶ, ἔναν ἀμαντζούλωτον *κ' ἐφέκεν (δὲν ἄφησε) Χαλδ.

ἀμαντήλωτος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μαντηλωτός <μαντηλώνω.

Ἄ μὴ λαβὼν κατὰ τὸν γάμον ὡς δῶρον μανδήλιον.

ἀμαντος ἐπίθ. Χίος — Λεξ. Βλαστ. 18

Πιθανῶς ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμάντα κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα ἡσυχία-ἡσυχος κττ.

Ἄ οὐχὶ ζωηρός, ὁ ἀπράγμων. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών.

ἀμάντριστος ἐπίθ. ἐνιαχ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. (λ. ἀμάνδριστος) Ἐλευθερουδ. (λ. ἀμάνδριστος) ἀμάδριστος ἐνιαχ. ἀμάδριστος Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μαντριστός <μαντριζώ.

Ἄ μὴ εἰσαχθεῖς εἰς μάνδραν ἔνθ' ἀν. : Ἀμάδριστου κουπάδ' Ἰμβρ. || Φρ. Γουρούθ' ἀμάδριστου! (ἐπὶ ἀνθρώπου λίαν ἀγροῖκου καὶ ἀγενοῦς) αὐτόθ. Πβ. ἀμάντρωτος.

ἀμάντρωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀμάδρωτος πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μαντρωτός <μαντρώνω.

Ἄ ἄνευ μάνδρας, ἤτοι τοίχου, περιβόλου, ἀτοίχιστος ἔνθ' ἀν. : Ἀμάντρωτο οἰκόπεδο σύνηθ. Πβ. ἀμάντριστος.

ἀμαντωσιὰ ἡ, Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀμαντώνω. Πβ. ἄμαντος.

Ἄδεξιότης. Συνών. ἀτζαμωσύνη.

ἀμάνωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. μανωτός <μανώνω.

Ἄ μὴ ρυπανθεῖς δι' αἰθάλης ἔνθ' ἀν. : Χαλκὸν ἀμάνωτον (χαλκὸν=χαλκοῦς λέβης) Χαλδ. Σέρᾶ ἀμάνωτα αὐτόθ. || Γνωμ. Τὸ φουρνὶν ποιὸς οπογγίζ' ἀμάνωτος *κ' ἀπομέν' (*κ' ἀπομέν' ἀντι *κι ἀπομέν' = δὲν μένει) Κοτύωρ.

ἄμαξα ἡ, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἄμαξα.

1) Ἄοχημα συρόμενον ὑπὸ ἐνὸς ἢ δύο ἵππων καὶ χρησιμεῖον πρὸς μεταφορὰν ἀνθρώπων κοιν. : Πήγαμε μὲ τὴν ἄμαξα περίπατο. || Φρ. Ψάλλω τὰ ἐξ ἀμάξης (ἐξυβρίζω. Ἐκ τῆς ἀρχ. φρ. «τὰ ἐξ ἀμάξης». Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,134) κοιν. Συνών. καρρότσα. 2) Παιδιά παιζομένη ὡς ἐξῆς. Τρία παιδιά κρατούμενα ἐκ τῶν χειρῶν σχηματίζουν κύκλον. Τὸ ἐν τούτων, τὸ ἄλογο, χωρὶς νὰ ἀποσπᾶσθαι τὰς χεῖρας διέρχεται ὑπὸ τὸ σύμπλεγμα τῶν χειρῶν τῶν δύο ἐτέρων, οἱ δὲ παῖκται οὕτω συμπεπλεγμένοι βαδίζουν καὶ φωνάζουν συνεχῶς «περῆ ἢ ἄμαξα!». Ἐνίοτε ἐπὶ τῶν οὕτω συμπεπλεγμένων χειρῶν αὐτῶν ἐπικάθηται τέταρτον παιδίον. Ὅταν θέλουν νὰ γίνῃ ἡ ἄμαξα δίππος, προσλαμβάνεται καὶ πέμπτον παιδίον, τότε δὲ διέρχονται δύο ὑπὸ τὰς συμπεπλεγμένας χεῖρας τῶν δύο ἐτέρων Σάμ. (Μαυραντζ.)

Πβ. ἀμάξι.

ἀμαξάδα ἡ, σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄμαξα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-άδα (II).

1) Ἡ δι' ἀμάξης μετάβασις ἀπὸ τόπου τινὸς εἰς ἕτερον, κυρίως πρὸς διασκέδασις : Ὠραία ἀμαξάδα ἦταν αὐτῆ ποῦ κάναμε. 2) Ἐπιρρηματ., ἐφ' ἀμάξης : Πάμε ἀμαξάδα. Συνών. καρροτσάδα.

ἀμαξάδικος ἐπίθ. Ἀθῆν. κ. ἄ. — Λεξ. Περίδ. Ἡπίτ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄμαξα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ικός ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ πληθ. ἀμαξάδες.

1) Ἄ ἀνήκων εἰς ἄμαξαν, ὁ κατάλληλος δι' ἄμαξαν ἔνθ' ἀν. : Ἄλογο ἀμαξάδικα Ἀθῆν. 2) Τὸ οὐδ. ἀμαξάδικο οὐσ., μέρος, ὅπου κατασκευάζουν ἀμάξας, ἀμαξοπη-

